

Oedipus Rex

The duvet Bros. and Television

THE DUVET BROS.
TAKING BACK
TO TELEVISION
WITH THE MIND OF
A PINBALL MACHINE

THE DUVET BROTHERS (PETER BOYD MACLEAN en RICK LANDER) zijn bekend uit de Engelse *scratch video scene*. Incidenteel maken ze videoproducties voor *Channel Four* televisie in Engeland en produceren ze muziekclips. In april was er een video-installatie van hun te zien in het KIJKHUIS in Den Haag.

SIMON BIGGS en PETER BOYD MACLEAN geven ieder een eigen benadering van het werk.

●THE DUVET BROTHERS (PETER BOYD MACLEAN en RICK LANDER) are well known members of the English *scratch video scene*. Apart from their 'art' they also incidentally do productions for *Channel Four* television in England and music clips. In April they showed a video installation at the KIJKHUIS in The Hague.

SIMON BIGGS and PETER BOYD MACLEAN demonstrate different approaches to this work.

Kenmerk van het postmodernisme is haar niet-dialectische, uiteindelijk anarchistische, verhouding met ervaring - het problematiseren van het geschiedschrijvingsproces, het verlangen naar kennis. Televisie is een belangrijke factor bij de ontwikkeling van die mentaliteit, samen met soortgelijke *electromedia*. Televisie, ongetwijfeld de centrale kracht, vertegenwoordigt een massa-onderbewustzijn (een anarchistisch onderbewustzijn) waarmee wij allen een symbiotische relatie onderhouden.

Zonder de komst van het medium televisie (waarin we opgesloten zitten, trillende beeldjes als insecten in amber) zou de wereld een heel andere plek zijn. Zou dat wat postmodernisme genoemd wordt ooit ontstaan zijn?

Televisie, in tegenstelling tot andere media - boeken, schilderen, theater - is alomvattend. Principieel is haar relatie met de waargenomen werkelijkheid niet deconstructief. Ze is niet in staat tot kritiek of tegenwerking. Haar totaliteit is holistisch. Televisie is *voorgedeconstrueerd* omdat het geen beeld van de werkelijkheid is maar er deel van uitmaakt. Ze is dat waar elke kunstenaar naar streeft.

Kan de kijker TV benaderen, anders dan als consument (onderscheid tussen *passief* en *kritisch* of *intelligent* kijken is hier van geen belang)?

Volgens DERRIDA is de lezer (kijker) terwijl deze zich de tekst toeëigent (leest) tegelijk auteur (producent). Als aarts-televisiekijkers simuleren de DUVET BROTHERS het alle kijkers vertrouwde toeëigeningsproces. Ze maken deel uit van de televisiegeneratie (voortbrengers van het postmoderne) en bedoelen met hun anarchistische herlezing van onze televisiewereld niet deze in haar structuur of onderwerpen aan te vallen. Ze demonstreren eerder hun eigen houding als kijkers. Ze bieden hun persoonlijkheid aan in relatie tot televisie door *omgeroepen* leven te monteren in een vorm die overeenstemt met hun persoonlijke visie.

Als televisie, het TV -oog (het orgaan van onze culturele *psyche*) een massa-onderbewustzijn vertegenwoordigt, dan vertegenwoordigen de DUVET BROS. de traditionele kunstenaar/maatschappij-rol. Ze lijken eerder de rol van de kunstenaar als beeldenstormer te spelen dan die van de constructeur van betekenissen. De DUVET BROS. vermaken of verwarren ons met hun blik op een exploderende wereld en proberen hem niet te fixeren onder kritisch gestaar.

In een in wezen Oedipale verhouding met wat vaak gezien wordt als onze leraar (televisie) maar eerder onze moeder is, zoeken we een uitdrukking van identiteit, van onze kracht. In onze pogingen tot herlezen, ons *scratchen*, pogen we onze positie te vinden tussen onze herkomst en onze ervaring.

Hoe dan ook, we hebben allen, misschien aangeboren, het kritische/consumenten oog gedeconstrueerd. De DUVET BROS. demonstreren de versnippering van de ervaring, de wrijving ontmoet bij het construeren van betekenis, in de prometheusische daad van zelf-identificatie. Eerder dan dat ze een kritische, analytische of deconstructieve positie kiezen, verplaatsen ze zich voortdurend, daarmee een eigenlijk vloeiende vergelijking bemoeilijkend. De DUVET BROTHERS zijn (met scratch en wat daarna komt) vertegenwoordigers van de deelname in een *televisuele* informatie-wereld.

SIMON BIGGS

STEVEN SPIELBERG

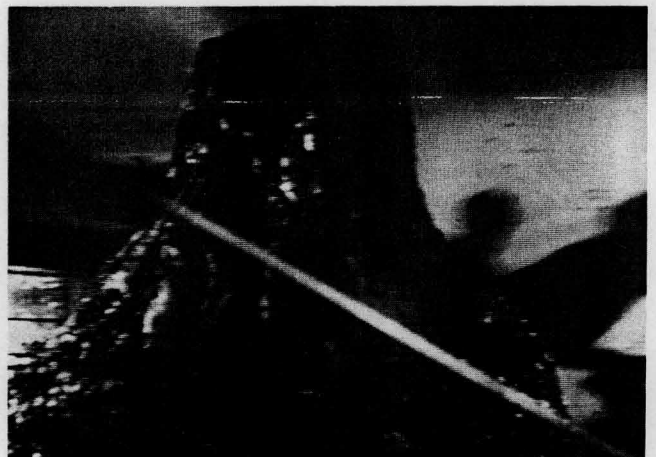

I have also enclosed
about multi screen
next to what Simon
as much sense as
on his masturbatory effort

Inspiratiebron voor de *live multi-screen* installatie van de DUVET BROTHERS was hun jarenlange ervaring met aardappeldrukken op doek en papier. Daarnaast groeide het besef dat de beelden interessanter zouden zijn als ze bewogen en een relatie met elkaar aangingen. Het idee dat een aardappel in wezen een consumptie-artikel en in natuurlijke staat rauw is, en het idee dat een aardappeldruk een bij-product van de ruwe vorm is, smolten samen in de geest van de scheppers. Waarom zou je geen bij-product kunnen maken van de stroom beelden en het geestloze kijkvoer waar ons beeldscherm meedogenloos door in bezit wordt genomen? Ons volstouwend met episodische verhalen uit *Dallas*, *Willempie* en *Music Box*, afgewisseld met uitbarstingen van 'realiteit' in de vorm van nieuws en 'documentaires', gewoonlijk een afgrijselijke ramp, oorlog of paranoïde voorbereiding op een slachting, gevolgd door PRINSES DI in een nieuwe creatie. We zitten al deze rotzooi te verwerken zonder ons te realiseren dat er uren verstreken zijn en de kunst der conversatie verloren hebben. Mensen zeggen wel *als je er niks aan vindt, zet je het toch af*, maar dat is erg moeilijk. Opium voor het volk of zoiets!

In ieder geval slaagden we erin ons van de TV te bevrijden, door onder het kijken naar *soap opera's* aardappeldrukken te maken. Het lijkt een beetje op die kerel in *Close Encounters*, die denkt dat hij op het punt staat een ontdekking te doen en zijn woonkamer vol begint te stoppen met bergen smurrie. Ik bedoel maar, al die informatie gaat naar binnen, dus moet hij er ook weer uitkomen. Het is een natuurlijk proces (niet dat ik daarmee wil zeggen dat ons werk stront is, het ruikt bijvoorbeeld niet).

PETER BOYD MACLEAN

a little bit of Text
 which may go well
 wrote, it makes about
 his, or may throw light
 (only kidding!)
 lots of love
 Peter

●The inspiration for THE DUVET BROTHERS' live multi-screen installation was generated from years of making potato prints on canvas and paper. Out of this grew the idea that the images could be more interesting if they moved around and cross related within a fixed space. The idea that a potato was essentially a consumer product and in its natural state was raw, and a potato print was a by-product of the raw form, fused itself in the minds of the creators. Why couldn't a by-product be made out of the stream of images and generally mindless viewing fodder that relentlessly clutters our screens, filling us up with episodes of *Dallas* and *crazy Eddies* and *MTV* interspersed with occasional bursts of 'reality' in the form of news (and 'documentary') which is usually some horrific disaster or war or paranoid build up to Armageddon, followed by Princess DI gets a new dress. We sit consuming all this stuff without even realizing that the hours have gone by and we have lost the art of conversation. People may say *turn it off if you don't like it* but it is very difficult, talk about opium for the masses or what!

Anyway we managed to wean ourselves off the TV by making potato prints while watching soap operas. It's a bit like the guy in *Close Encounters* who thinks he's onto something and starts filling his sitting room up with mounds of dirt. I mean all this information goes in so it must come out, it's a natural process (I'm not saying our work is shit, it doesn't smell for a start).

PETER BOYD MACLEAN

● Post-modernism's signature is its non-dialectical, ultimately anarchic, relationship with experience - the problematisation of the historicising process, the will to know. Central to the development of such a mentality is television and similar electro-media. Television, however, is undoubtedly the force at the centre. As such, it represents a manifestation of a mass-subconscious (an anarchic subconscious) with which we all share a symbiotic relationship. Without the arrival of the television medium (in which we are suspended, flickering frames like insects in amber) the world would be a very different place. Would that which is called post-modernism have come to be?

Unlike other media - the book, painting, the theatre - television is total (and totalising). By its very nature its relationship with perceived reality is not deconstructive, it is unable to critique or to operate in opposition to anything. Its totality is holistic. Television is pre-deconstructed for it is not a view of reality but reality unto itself. It is that to which all artists aspire.

Can the viewer approach television in any other manner than consumer (the distinction between passive and intelligent or critical viewer being redundant at this point)?

To follow DERRIDA's argument, the reader (viewer) - in the process of reading and thus appropriating the text - is also the author (producer). The DUVET BROTHERS as quintessential television viewers, simulate the process of appropriation natural to all viewers. They are of the television generation (the progeny of the post-modern) and do not, in their anarchic re-readings of our televisual experience, intend so much a critique of its structure(s) and subject(s) but rather an exposition of their own mentality as viewers. To state their personality relative to television by editing broadcast life into a form that agrees with their personal vision.

If television, the television eye (the organ of our cultural psyche), constitutes a mass-subconscious then the DUVET BROS. have relative to it the *traditional* artist/society role. They appear to live out the role of artist as iconoclast rather than the constructor of meaning. The DUVET BROS. would prefer to entertain or disturb us with their vision of an exploding world than attempt to fix it under a critical gaze.

In an essentially Oedipal relationship with that which is often seen as our teacher (television), but is more likely our mother, we seek an expression of our identity, our power. In our attempts at re-reading, our *scratching*, we wish to place ourselves relative to our genesis and experience.

However, perhaps innately, we have all deconstructed the critical/consumer eye. The DUVET BROTHERS display the fragmentation of experience, the difficulty encountered in constructing meaning in the Promethean act of self-identification. Rather than adopt a critical, analytical or deconstructive position they shift ground continuously, problematising an essentially fluid equation. The DUVET BROTHERS (with scratch, and what comes after it) are the exponents of participation in a televisual, information world.

SIMON BIGGS

